

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό και ἔξοχῃ παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλοτάτης καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καθεῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῆς :	Ἐξωτερικῆς :
Ἔτησια δε. 8.—	Ἔτησια φρ. 10.—
Ἑξαμηνίος 4.50	Ἑξαμηνίος 5.50
Τριμηνίος 2.50	Τριμηνίος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΦΗ ΤΩ, 1919

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10.—Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐαγγελίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1914

Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 18

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΛΕΞ ΣΗΡΗΣΕΩ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Ἀξίως τὸν Λουλού, ὁ κακουργὸς ἐπὶ γὰρ νὰ δώσῃ διαταγὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐφαίνετο ὡς κατὰ τὴν ἡρώτα ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγνώριζε βέβαια τὸν τόπον καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅσον καὶ ἂν προσπάθῃσι νικησάτω, ὁ Λουλού δὲν ἐπῆρεν οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτῆν τὴν συγκομιλίαν, ἣ ὅποια ἐγένετο εἰς γλιῦσαν ξένην. Ἐνόησεν ὁμῶς, ἀπὸ τὰ νεύματα τοῦ ὀδηγοῦ, ὅτι ἔδειχνε μίαν ἐπιχειρῆσιν ἀτραπὴν, ἣ ὅποια θὰ ὠδήγει εἰς τὰ βάρθρα τοῦ βαρβάρου.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ γραμματεὺς.

Κ' ἐξεκίνησαν ὅλοι πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Τζούλη.

Ἀλλὰ καθεὶς δὲν ἐπρεχε προθυμότερα ἀπὸ τὸν Λουλού.

Ἐδεξε τὸ πακέτο μὲ τὸ σχοινί... (Σελ. 134, σι. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Μία ἐξήγησις.

Ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ ἐξηγησώμεν καὶ νὰ διαφωτισώμεν ὀλίγον τὴν ἀνιγματοειδή μερῆν τοῦ Μαρκήσιου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βεβαίως ἦτο κακουργὸς, ληστής. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονώμεν, ὅτι ὁ πρῶτον γραμματεὺς τοῦ κ. Ρισανέλ, καθὼς καὶ ὁ πλοίαρχος, δὲν ἐνήργουν δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ἦσαν καὶ εἰ δύο πρῶτοντες, ὑπάλληλοι μιᾶς μεγάλης ἐταιρείας, τῆς ὁποίας θὰ λάβαμεν εὐκαιρίαν ἀργότερον νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ἐργασισμὸν.

Ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἰδείψωμεν, ὅτι ὁ κ. Δυπὸν ἐνήργει συμφώνως πρὸς ὀρισμέναις διαταγὰς, ἐθελοσφάκτου τοῦ ρηθέντος ἀρχηγοῦ. Αἱ διαταγαὶ αὗται τοῦ ἐπέβαλλον νὰ καταλάβῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀ-

Ὁ κ. Δυπὸν ἐνήργει συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς... (Σελ. 141, σι. β')

πρὸς στιγμήν ἐληλυθῶσι, ὅτι ὁ πρῶτον γραμματεὺς ἦτο ἀπλοῦστατα ἕνας ληστής. Ἄλλως ἡ ἀπαγωγή του, αὐτῆ καὶ αὐτῆν, δὲν τὸν ἐτρόμαζε πλέον. Ἦξευρεν, ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἐπλήρωνεν θανάσιμα καὶ θὰ ἐτελείωναν ὅλα. Φύλαξε μόνον νὰ μὴ ἐσκοτώσῃ ὁ Τζούλης εἰς τὸ τρουερὸν ἐκεῖνο βαρβάρου.

Ὡ, τί γρήγορα καὶ ἐπρεχε ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εἰς τὴν πόρτα γὰρ! Μὰ τὰ κορεῖαν τεσσάρων ὀλοκληρῶν ὡρῶν, — διότι ἕκαμῶν κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἐπάνω εἰς τὴν ῥαχίαν τοῦ βουνοῦ, ὡς νὰ εὕρουν τὸ μονοπάτι, — ἐθεώσαν τέλος εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὁ Τζούλης. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνεγνώριζετο εὐκόλως ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Εἰς ἀκτῖνα δέκα τὸ πᾶν μετρών

ἄφιναν τὸν ἑκατομμυριούχον μόνον καὶ ἀβόητον. Ἦ ἂν τὰρ ὁ Μαρκήσιος ἐσπεύδε πρὸς βοήθειαν τοῦ Τζούλη, θὰ ἔπαυε, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφίσσῃ, ἐλεύθερον, ἐν ἣ περιπτώσει ἦτο ἀκόμη ζωντανός.

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς Λουλού, ἀπειρὸς τοῦ κόσμου, ἀγνοῶν τὴν ἀνθρωπίνην σκληρότητα, ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Μαρκήσιος ἐνήργει οὕτως ἀπὸ καλοσύνης, ἀπὸ φιλανθρωπίας, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν εὐχαριστῇ θερμῶς. Ἦ δὲ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἡτῶν τῶσθ, ὡσεὶ

πρὸς στιγμήν ἐληλυθῶσι, ὅτι ὁ πρῶτον γραμματεὺς ἦτο ἀπλοῦστατα ἕνας ληστής. Ἄλλως ἡ ἀπαγωγή του, αὐτῆ καὶ αὐτῆν, δὲν τὸν ἐτρόμαζε πλέον. Ἦξευρεν, ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἐπλήρωνεν θανάσιμα καὶ θὰ ἐτελείωναν ὅλα. Φύλαξε μόνον νὰ μὴ ἐσκοτώσῃ ὁ Τζούλης εἰς τὸ τρουερὸν ἐκεῖνο βαρβάρου.

Ὡ, τί γρήγορα καὶ ἐπρεχε ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εἰς τὴν πόρτα γὰρ! Μὰ τὰ κορεῖαν τεσσάρων ὀλοκληρῶν ὡρῶν, — διότι ἕκαμῶν κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἐπάνω εἰς τὴν ῥαχίαν τοῦ βουνοῦ, ὡς νὰ εὕρουν τὸ μονοπάτι, — ἐθεώσαν τέλος εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὁ Τζούλης. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνεγνώριζετο εὐκόλως ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Εἰς ἀκτῖνα δέκα τὸ πᾶν μετρών

πείρις του δένδρου αυτού, θά εύρισκετο και το πτώμα του Τζούλης. Αλλ' όσον και άν ήρύνθησαν όλην εκείνην τήν περιοχήν, — τήν κοίτην του χειμάρρου, τους βράχους, τους θάμνους, — δεινάνεκάλυφτανούτε ίχνος.

Ο Ίδιος ο Μαρκήσιος διήυθνε τας έρεύνας, ο δε Λουλού, ο περισσότερον ενδιαφεραμένος, ειργάζετο όσον δύο Μαρκοκίνοι.

Αλλ' εις μάτην. Ο Τζούλης δεν εύρισκετο πουθενά. Και ο Μαρκήσιος άρχισε να υποπέυεται με λύσαν, ότι το διαβολόπαιδο είχε γλυτώσει.

Είς τήν ύποψίαν αυτήν τον έστηρίξεν ή θεά του σχοίνιου, μέρος του οποίου εκκέματο ακόμη από τον κορμόν του δένδρου.

«Μ' αυτό το σχοίνι θα κατώρθωσεν ο κατεργάρας να κατεβή, εψιθύριζε μόνος του ο Μαρκήσιος και τώρα γύρευε τον! ... Ο κ. Δικ θα γίνη έξω φρενών, κ' έγώ που ήλπιζα ένα γενναίο φιλοδώρημα, πρέπει τώρα να παρατηθώ. Τι μου κάνει το πηλοπάιδο!...»

Επί τα ίχνη του Τζούλης.

Ότω μενολογών, ο Μαρκήσιος εξηκολούθει τας έρεύνας του. Μετ' όλίγον, εις ένα μέρος του βράχου, είδε κηλίδας αίματος. Η ανακάλυψις αυτή τω απέδωσεν όλίγον θάρρος.

«Νά, νά, είπαν εις ένα των συντρόφων του. Θα έπληρώθη και θα έπήγε να ψάξωσιν πάρα κάτω. Ας ψάξωμε ακόμη, σύντροφοι, ας ψάξωμε!»

Εξαφνα, κραυγή χαράς ειλικυσε τήν προσοχήν όλων προς τον Λουλού. Ο

«Αυτά είναι δικά του!...» (Σελ. 142, στ. α')

υίος του εκατομμυριούχου είχεν ανακάλυψη, διότι εις τήν κοίτην του χειμάρρου, μεταξύ των πετρών, είχεν ανακάλυψη δύο πράγματα, τα οποία έπεδείκνυε, λέγων:

— Αυτά είναι δικά του!... Ένα φυ-

σέλι κ' ένα κομμάτι χαρτοπανο!... Κάπου θά είνε χωρίς άλλο!

Και με τήν λεπτήν, τήν αδύνατον φωνήν του, τήν οποίαν κατέπεινε ο φλόβος του βράχου, ο Λουλού ήρχισε να φωνάζει:

— Τζούλη!... Τζούλη!... πού είσαι; Ο κ. Δυπόν έτρεξεν άμέσως και τού άρπαξεν από τα χέρια τα δύο πράγματα που είχεν εύρει.

Εν ώ τ' έκύτταζε, το πρόσωπόν του έφωτίζετο από μαγνηρον μειδίημα.

Διότι ανεγνώρισεν ένα από τους μεταλλίνους ελαιούσους κυλίνδρους, περιενδευμένους με πράσινον δέρμα, εις τους οποίους ο κ. Ρισανέλ έβριζε τα χρυσά του νομίσματα. Δέν έκαιμε λάθος, όχι! Είς το σκέπασμα του κυλίνδρου ένα κεφαλαίο Ρ χαραγμένον επάνω εις ένα μπισκότο, — το οικόσημον του εκατομμυριούχου, — δε, τω άφηγε τήν ελαχιστήν αμφέβολιαν.

Και το δεύτερον εύρημα έκίνηε επίσης ζωηρον το ενδιαφέρον του γραμματέως. Ήτο ένα κομμάτι κηρίνου χαρτοπανου (παπιέ-τουαί), έκτο εκείνα που κίμουν δια τας συστημένους επιστολάς.

Πρόφανως και ε φάπλος αυτός ανήκειν εις τον κ. Ρισανέλ. Ο εκατομμυριούχος είχε μεταχειρισθή τέτοιους εις το ταξίδι, δια να φυλάξωσιν χαρτονομίσματα εις θέσμας ανά δέκα. Η διπλή αυτή ανακάλυψις έκαιμε μεγάλην εντύπωσιν εις τον πρώην γραμματέα. Και άφου έπέκλειθη κοίτη, εξεστράφη τέλος ώς άνθρωπος εύρισκων τήν λύσιν περιβλήματος, άπασχολούντος αυτόν από πολλού.

— Ω, διάβολε, έφώναζε δυνατά, χωρίς να τον μέλξω άν τον άκούσουν. Καλά τα είχα έγώ!... Το δύο εκατομμύρια τα είχα ο Τζούλης. Ποτε δεν κατεβήσαν εις τήν Τράπεζαν του Λας-Πάλμας! Ο κατεργάρας τα κουβαλούσε μαζί του και γι' αυτό μ' έφυγε!... Μά θά τον ξαναβώ! Α, τώρα πρέπει να τον ξαναβώ!

Κ' εξηκολούθησαν να έρευνούν τήν περιοχήν, ακόμη δραστηριότερα από πρώτα.

Μόνον ή δραστηριότης του Λουλού ήλαττώθη. Οι λόγοι που διέφυγαν από το στόμα του κ. Δυπόν και ή άγρια έκφρασις του προσώπου του, τον έτρομάζαν. Τώρα δεν ήθελε να εύρεθί ή Τζούλης δια να πάσση στα χέρια του ανθρώπου εκείνου, του οποίου ή κακία τω είχεν ήδη άποκαλυφθί.

Αλλ' ή εύχή, ή επιθυμία αυτή του Λουλού δεν έμελλε, δυστυχώς, να πραγματοποιηθί.

Μετ' όλίγον είδεν όλους τους Μαρκοκίνοους, οι οποίοι έψαχναν διεσπαρμένοι έδω κ' εκεί, να προστρέξουν εις τας φωνάς ενός εξ αυτών, ο όποιος εις τονον θριάμβου, άκατανοήτου δια τον Λουλού, έφώναζε:

— Έρ' έστ' ντά!... έρ' έστ' ντά!... (Γερμανική: «έδω είνε!... έδω είνε!...»)

Και ώρμησε προς το μέρος όπουθεν ήκούοντο οι κραυγαί.

Ήτο ως εκατόν μέτρα παρά κάτω, εις τήν κομπήν, τήν οποίαν εσηματίζεν ο χειμάρρος. Το νερό έθραύετο εκεί επί πελωριού βράχου, ο όποιος ανέκοκτε τιν

«Ο Τζούλης έγασάτο π' έτριβε τα μάτια του...» (Σελ. 142, στ. γ')

ρον του και το ήνάγκασε να λοξοδρομή προς ένα ολίγ.

Όπισθεν του βράχου, ηκούετο έν σπλάιον του οποίου ή είσοδος ήτο σχεδόν άδρακτος, διότι έσκαπαζετο από πυκνόν παραπέτασμα, σχηματιζόμενον από κισόν και πελυτήρι. Το χαριτωμένον αυτό διάσπασμα καλύπτει τήν κοιλότητα εκείνην του βράχου κρύπτειν μυστηριώδη και συγγρόνο, θροισάρον.

Κάποιος όμως από τους έρειωντάς είχε παραμερήσει τυχαίως τήν πρασιναδαν και είδε τον Τζούλην, ο όποιος καθισμένος εις τα σπλάιον, έχασματό κ' έτριβε τα μάτια του.

Είχε το ήμερον ύφρος άνθρωπου, ο όποιος εξυπνά εξαφνα, άφου έπέρασε μίαν ωραίαν νύκτα εις το κρεββάτι του.

Ανάκρισις.

Ο μικρός Ρισανέλ προσέπαθει να διασχίση το τείχος των Μαρκοκινών και ν' αρχαλίση τον φίλον του, ενώ αυτές, βλέπων τούσους ανθρώπους να εισβάλλουν εις τήν κρύπτην του και να τον κυττάζουν με περιέργειαν, έλεγε γελών:

— Καλά ντέ, έγώ είμαι, ο Τζούλης!... Τι το παράξενο, το έκπληκτικό;... Γιατί γουρλώνετε τα μάτια σας, σαν να βλέπατε έδω κ' εκεί, να προστρέξουν εις τας φωνάς έδω μέσθ τον Κάιζερ;

Είδεν τότε τον Λουλού, ο όποιος κατώρθωσε να περάση ανάμεσα από το πηλοβος, και του άνοιξε τήν αγκαλιάν του:

— Ω, κόριε Λουλού! Είμαι πολύ εύτυχής που σας ξαναβλέπω.

Ο μικρός του είχεν αρχαλίση το κεφάλι και τον έφιλούσε με όλην του τήν τρυφερότητα. Ο Τζούλης παρατήρησεν, ότι έκλαιε.

— Μά τ' είν' αυτά; εξηκολούθησε συγκεκλιμένος και ο Ίδιος, αλλά χωρίς να το δείχνη τόσο λιπόν μαράζι, έβλάτε για ένα Τζούλη; Μά σ' ές βεβαίω, δεν άξιζε τον κόπον!... Κιτέθρηκα από κεί-πίσω, όπως με τον άσανσερ του Τζαυάν.

Ότέλ, έπειτα έκαιμα τήν τουαλέττα μου και έπεσα να κοιμηθώ... Έ, πώς σας φαίνεται ή κάμαρά μου; Υγρή λιγάκι... αλλά για μια νύκτα δεν πιστεύω να πλθω ρουματισμούς.

Οι δύο φίλοι δεν έλαθαν καιρόν να έμιλήσουν περισσότερον. Ο κ. Δυπόν έπροχώρησε προς αυτούς, και όλοι περμερήσαν, δια να τον άφίσουν να πλησιάση, τον μαθητευόμενον ηλεκτρολόγον. Οι όφθαλμοί του γραμματέως τον παρατήρουν τώρα με τούσσην έπιμονήν, ώστε ένομίξες ότι ήθελαν να διασώσουν και εις τήν διάνοξιν του και εις τα ρούχα του.

Ο Τζούλης επείραχθη από το έρευνητικόν αυτό βλέμμα και αποσταθείς ήσύχως προς τον κακούργον, τω είπε:

— Μήπως θέλετε να με φωτογραφήσετε, Μαρκήσιε; Μά τήν αλήθεια, θήξιζε να δημοσιευθί ή εικόμ μου ε' όλα ταβλητικά περιοδικά. Έκαιμα ένα έξοχον άλμα. Τους έχω το παγκόσμιον ρεκόρ.

Και λαμβάνων μίαν κομικήν στάσιν, ο νέος άπήγγειλε:

— Τζούλης, ρέκονετμανν του αίματος εις το κενόν!

Αλλ' όλοι αυτοί οι άστεϊότητες δεν απέσπασαν ούτε έν μειδίημα από τον γραμματέα, ο όποιος ήρώως και αποτόμως διέταξε.

— Τζούλη, να μου παραδώσης άμέσως τα χρήματα που σου ένεπιστεύθη ο κ. Ρισανέλ.

«Νά τα μας! έσυλλογίσθη ο Τζούλης. Μά είνε πολύ άργά, φιλικό μου!... Έπρεπε να έλθης χθές.»

Και γελαστός πάντοτε, με προσποιημένη έκπληξιν, άπεκρίθη προς τον κ. Δυπόν:

— Χρήματα;... ποιά χρήματα;... Δεν ξέρω τί μου λέτε.

— Περιστόν να προσποιησαι, υπέλαθεν ο γραμματέας, γιατί τα ξέρω όλα. Ίδού ένα φυτέκι κ' ένα κομμάτι από πύργο σάκκο, που θά σε πείσουν ότι έπροδότης μόνος σου. Ο κ. Ρισανέλ σου παρέδωσε δύο περίπου εκατομμύρια εις χρυσόν και εις χαρτί. Τα έραφες μέσα στα ρούχα σου και κίπου τα έφύλαξες απόψε. Πού είνε; Τα θέλω!

Μεθ' όλην τήν άυστηρότητα, με τήν όποιαν ώμίλει ο γραμματέας, μεθ' όλων τον θυμόν, από τον όποιον έτρεμεν ή φωνή του, ο Τζούλης προσέπαθησεν ακόμη να τον περάση με άστεία.

— Δύο εκατομμύρια; είπε. Όστε πολλά εηλαθή ούτε λιγά!... Μ' άν είχα δύο εκατομμύρια, καλέ μου κόριε Δυπόν, δεν θα μ' έβλάκατε έδω. Πρώ πολλού θά το είχα σάξω για το Βέλγιο! (*)

(Επιστολ' συνήθεια)
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Μεγάλην Έβδομάδα οι χριστιανοί τήν περνούν εις τήν Έκκλησίαν. Καθε ήσπραν, από τήν Κυριακήν των Βαθών, πρωί και βράδυ, είν' έπι και παρακολουθούν εις όλας τας λεπτομερείας το μέγα δράμα των Παθών, το όποιον τελώνεν με τον θρίαμβόν της Αναστάσεως. Τι θαυμάσια εξέλιξις, από το «Ίδού ο νεμφίος έρχεται» της μίξ Κυριακής, έως το «Χριστός Άνέστη» της άλλης! Και όμως εις τας Αθήνας, οι άνθρωποι δεν τήν άπολαμβάνουν όλοκληρον, πλήρη, απ' αρχής μέχρι τέλους. Διότι—αυτό μ' ές φανή παράδοξον ή υπερβολικόν,—εις τας Αθήνας δεν υπάρχει καθαυτό Έκκλησία. Δεν είνε εις τα αθήματα των Αθηναίων, δεν άποτελεί ιδιαίτερον γνώρισμα της ζωής της πρωτευούσης.

Βεβαίως και εις τας Αθήνας υπάρχουν Έκκλησίαί πολλές, και τήν Μεγάλην Έβδομάδα είνε όλα γεμάτοι άσφυκτικώς. Αλλά τί σημαίνει; Οι άνθρωποι, οι περισσότεροι τουλάχιστον, δεν πηγάζουν τακτικά, συστηματικά. Εισέρχονται μίαν στιγμήν, άκούουν όλίγα τροπάρια, έν Εθαγγέλιον, ένα ψαλμόν, και φεύγουν. Ο μεγάλος συνωστισμός, ή άταξία του δαπισεί εις τας Έκκλησίας μας, δεν επιτρέπει τήν προσοχήν, τήν προσήλωσιν. Ολίγοι προσέχουν εις τήν ιεροτελεστείαν, όλίγοι ζεύρουν τί γίνεται και διατί, και τί σημαίνει. Οι γέροι, από τήν συνήθειαν της νεότητος, είνε τακτικώτεροι και προσεκτικώτεροι. Οι νέοι όμως παρακολουθούσιν τς ακολουθίας της Μ. Έβδομάδος μάλλον με άδιαφορίαν και έπιπολαιότητα.

Δι' αυτό μακαρίζω τα παιδιά των έπαρχιών, των μικρών πόλεων, των χωριών. Αυτά έχουν Έκκλησίαν, μάλιστα! Είνε κάτι άπαραίτητον, αναπόσπαστον από τήν ζωήν των. Και θά έπροτιμούσαν (*) εις το Βέλγιον συνήθως καταφεύγουν όλοι οι κλέπται και οι καταγοραταί της Γαλλίας.

να στερηθούν κάθε άλλην ύπόβλασιν, κάθε διασάβασιν, παρ' να χάσουν έν Εθαγγέλιον από τα δωδεκα της Μ. Πέμπτης ή τα έξ της Μεγάλης Παρασκευής. Α, εκεί όλα τίκούουν, όλα τα ζεύρουν απέξω. Τιποτε δεν τους διαφεύγει από όλα έναίνα τα θαυμάσια αναγνώσματα της Παλαιάς και της Νέας Διαθήκης, τα τροπάρια, τους κανόνες, τας εύχάς, τους ψαλμούς, απ' όστι τέλος παρουσιάζει ή Έκκλησία κατά το διάστημα της Μεγάλης Έβδομάδος, δια τήν οποίαν οι ιεροί ύμνογράφοι εξήγησαν όλην των τήν τέχνην, τήν σοφίαν, τήν επινεύσιν. Α, πόσον λοπούμαι τους νεαρούς Αθηναίους, οι όποιοι χάνουν τα ώρατα, τα ποιητικώτατα αυτά πράγματα!

Αρ' γε εις τας Αθήνας λείπει ή πίστις, το θρησκευτικόν αισθημα, ή εύλάβεια εκείνη που παρατηρούμεν εις τας μικράς πόλεις; Όχι τούσον. Αλλ' ή ζωή της πρωτευούσης είνε διαφορετική. Κίνησις μεγάλη, θόρυβος, παραόλη, χίλιες διασκεδάσεις, χίλιες φροντίδες, τρεχάματα και λοχανίσματα από το πρωί ως το βράδυ. Αναγκάζεται κανείς να μεριμνά, όπως ή Μάρθα, και να τυρδάξη περί πολλά. Ολίγος λοιπόν καιρός του μένει δια τήν Έκκλησίαν, όπου πηγάζει άτάκτως και ούτως εϊπειν άποαχτά. Και ναί μεν τήν Μεγάλην Έβδομάδα ή άλλη κοσμική κίνησις διακόπτεται, σιωπάει, χάριν της Έκκλησίας, αλλ' όταν δεν έχη κανείς τήν συνήθειαν να έκκλησιάζεται τακτικά όλον τον χρόνον, τού είνε κάπως δύσκολον να το κάμη μίαν φοράν τούσον. Δεν έννοει μεγάλα πράγματα και πολλά ώρηξαι λεπτομερείαι του διαφεύγουν. Δεν αισθάνεται τήν υπερτάτην εκείνην συγκίνησιν και τέρψιν που καθηλώνει ένα άλλον, συνειθισμένον, εις τήν Έκκλησίαν. Και δεν βλέπει τήν ώρα να φύγ. Έπειτα, τήν Μεγάλην Έβδομάδα μπαίνουόγαίνε τούσος κόσμος εις τας Έκκλησίας, και αι Έκκλησίαί των Αθηνών είνε τούσον ανεπαρκείς δια τούσον κόσμον, ώστε και να θέλη κανείς να παρακολουθίση πιστώως τας ακολουθίας, εις τον συνωστισμόν εκείνον, εις τήν άταξίαν, εύρίσκεται πολλοίς πρό του αδύνατου. Τι κρίμα! Πώς λυπούμαι τα παιδιά των Αθηνών και πως μακαρίζω τα παιδιά των Έπαρχιών! Αυτά άπολαμβάνου τήν Μεγάλην Έβδομάδα αληθινά. Έδω ή άπόλαυσις είνε κάπως άτελής.

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 136)

Ήταν ένα είδος σκύλου δανικού με τρίχωμα στακτερό, όπως κατώρθωσε ν' αντιληφθῆ ὁ αστυνομικός μεσ' στο σκοτάδι. Τι ἔκαμνε ἐκεῖ ὁ σκύλος αὐτός; Ἐίχαν ἀποπλανηθῆ, εἶχε χάσει τὸν δρόμον του, ἢ ἀπλῶς εἶχε λησμονήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στο σπίτι τὸν κυρίων του;

Ὁ Ἐρβελίν ἐσκέφθη νὰ τὸν πάρῃ με τὸ καλὸ καὶ τὸν ἐφώναζε ἡσυχά, γιὰ νὰ τὸν θωπεύσῃ. Τὸ ζῶον ἐπλησίασε. Ἐγόγγυζε ἀκόμη, ἀλλὰ δέχθηκε τὰ χάρια. Ὁ ἀστυφύλαξ, ἐξακολουθῶν νὰ τὸ θωπεύῃ, θέλησε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον του. Τότε ἄφηνε ὁ μολοσσὸς ἐθιμώσε καὶ πάλι καὶ χωρὶς νὰ γαυγίσῃ, ἔδειξε ἀπειλητικὰ τὸ δόντι του.

Ὁ Ἐρβελίν θυμήθηκε ὅτι εἶχε μαζὶ του κικκαλάκια ἀπὸ πουλὶ, προωρισμένα γιὰ τὸν Πιερρό τὸ σκυλάκι του. Ἐβουλε τὸ δέμα του καὶ ἔδωκε μερικά κικκαλάκια στὸν μολοσσό. Αὐτὸς τὰ ἐπῆρε χωρὶς παρακάλλια καὶ ἄρχισε νὰ τὰ τρώῃ. Με τὰ δυνάττα του δόντια τὰ ἐθρυσματίεζε στῆ στιγμή. Ὁ Ἐρβελίν ἐπωφελέθη τῆς ἐυκαιρίας κ' ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ.

Αἰφνιδίως ὅμως ὁ σκύλος ἐγκατέλειπε τὰ κικκαλάκια καὶ βρέθηκε καὶ πάλι ἀνωρθωμένος στὰ πίσω ποδια του, πρὸ ἀπειλητικῶς τώρα.

— Α! α! ἐσκέφθη ὁ Ἐρβελίν, καὶ ἄλλο τρέχει. Ὁ σκύλος αὐτός εἶνε γυμνασμένος. Ἐχει μιὰ παραγγελία καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσῃ πιστά. Νὰ σκύλος πολὺ τιμῶς! Δὲν θέλει νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπ' ἐδῶ. Δοκίμασον ὑπάρχει κατὶ ὑπόπτο! Ἦνε κάπου ἐδῶ μερικοὶ κακοποιοὶ ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνοχληθοῦν στὴ δουλειά τους! Καμμία λησμοσύνη. Ὁχι, εἶπε μέσα του ὁ Ἐρβελίν, στὴ συνοικία αὐτὴ κατοικοῦν ἄνθρωποι πτωχοὶ ποὺ δὲν ἔχουν τί νὰ τὸν κλέψῃ κανεὶς. Στῆ συνοικία ὅμως αὐτὴ εὐρισκόνται καὶ καταγέγνια ἐπικινδύνα, ὅπου οἱ κακοποιοὶ συσκέπτονται ἐν ἀσφαλείᾳ γιὰ τὰς υποθέσεις των. Ἀλήθεια... εἶμαι κοντὰ εἰς ἕνα ἀπ' αὐτά!

Ὁ Ἐρβελίν ἔδωκε μερικά κικκαλάκια στὸν μολοσσό. (Σελ. 144, στ. α')

Τὸ κατηλεῖο τοῦ μπάριμα Λεζάρ εἶνε ἐκεῖ δᾶ, στὸν ἀριθμὸ 29, στὸ δευτέρου σπιτί! Δὲν θὰ εἶμαι δυσχερῆστῆμένος γὰ μᾶθω τί κάνουν ἐκεῖ μέσα αὐτῆ τῆ στιγμῇ!

Ναί, ἀλλὰ πῶς; Ἐβγαλε τῆ; ἀπειλητικῆς στάσεως τοῦ λοχουροῦ μολοσσού, ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ ὁ Ἐρβελίν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ φρονέσῃ τὸν σκύλο, Ἀλλὰ κ' ὁ ἴδιος στὴ σκέψι αὐτῆ ἐσκέφθη τὸς ὤμους του.

— Εἶνε κρίμα, εἶπε, νὰ σκοτώσω ἕνα ζῶον τόσο ἔξοχα γυμνασμένο. Ἀλλῶς τε αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ὠφελήσῃ. Ὁ πυροβολισμὸς θ' ἀκουσθῆ ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερόμενους, ἐνῶ τὸ συμφέρον μου εἶνε νὰ μὴ κινήσω τὴν προσοχὴ κανενός.

Ὁ Ἐρβελίν ἔριξε μιὰ ματιά στὰ γειτονικά σπιτία. Τὰ τρία κτίρια ποὺ εὕρισκοντο κοντὰ τῷ σπιτί τοῦ Λουδοβίκου Λερά ἀποτελοῦσαν μιὰ ἀδιάσπαστὴ συνέχεια. Καὶ ὅλα εἶχαν ἀπὸ δύο μόνον πατώματα με μικρὴ διαφορά ὕψους. Ὁ ἀστυφύλαξ εἶδε, ὅτι θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο ν' ἀνεβῆ στὴς στέγες τῶν σπιτιῶν αὐτῶν, ἀν ἀνέβαινε πρῶτα στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ φίλου του. Γρήγορα ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του, ἀν καὶ τὸ ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἀπόφασίς αὐτῆ ἦταν ἐπικινδύνη.

Τὴν στιγμῇ ποὺ ἐτοιμαζέτο νὰ γυρῆ πίσω, τοῦ ἤθε ἐξάφνου μιὰ ἰδέα. Ποῖός ἄραγε ἦταν ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ τόσο καλά γυμνασμένου σκύλου; Ὁ Ἐρβελίν ἐσκέφθη γὰ ξαναβρῆ αὐτὸν τὸν μολοσσό στὴς περιοδεῖες του ἀνά τὸ Παρίσι.

Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ; Στὸ Παρίσι ὑπάρχουν πολλοὶ μολοσσοὶ δανικοὶ με τρίχωμα στακτερό.

Αὐτὸ δὲν ἐστενοχώρησε καθόλου τὸν κονηρό μας ἀστυνομικό.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν κονδυλοφόρο του ποὺ περιεῖχε μελάνι λιλα ἀνελένη, τὸν ἐξέβιδωσε κ' ἐφώναζε τὸν σκύλο. Ὁ μολοσσὸς ἔτρεξε με προθυμία ν' ἀρπάξῃ τὰ τελευταία κικκαλάκια τοῦ πουλιοῦ. Κι ἐνῶ τὰ ἐθρυσματίεζε, ὁ Ἐρβελίν ἄφισε νὰ πῶσον μερικάς σταγόνας ἀπὸ τὸ διαβρωτικὸ μελάνι του στὸ

Ἀρπάχθηκε νὰ ὀλοσθῆ στὸ σχοινὶ με τοὺς κόμπους. (Σελ. 152, στ. α')

τρίχωμα τοῦ ζῶου κοντὰ στὴν πόρτα. — Ἐπὶ, καλὴ μου, εἶπε, ἔστωρα θ' ἀνταμωθοῦμε μιὰ ἀπ' αὐτὰς τῆς ἡμέρας.

Σε λίγα λεπτά ὁ Ἐρβελίν ἐκτόπησε τὴ θύρα τοῦ Λουδοβίκου Λερά.

— Λουδοβίκο, εἶπε, μὴ ἀνησυχεῖς, μὴ ἀπορῆς ποὺ με ξαναβλέπεις. Ἐχεις ἐδῶ κανένα σχοινὶ στερεὸ; Συμβαίνουν στὴ γειτονία πράγματα ποὺ εἶμαι περίεργος νὰ τὰ μάθω. Καὶ θὰ τὰ μάθω, ἀν ἀνεβῶ στὴς στέγες τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν. Πρέπει νὰ γίνεταὶ αὐτῆ τῆ νύκτα ἐνδιαφερόμενα συνεδρία στὸ μπάριμα Λεζάρ.

(Ἔπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΤΣΙ

Κάθε πρωτομαρτιά, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, μᾶς μάζευε ὅλα τ' ἀγγόνια τῆς ἡ Κυραμάνου μου, σὰν τὰ πουλιὰ τῆ κλωσά, καὶ μᾶς ἔδανε τὰ κικκαλάκια στὰ χέρια μας, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πειράξῃ ὁ Μάρτης καὶ γυμνίσουν λειχίνες τὰ μούτρα μας, κ' ὅλο μᾶς ὀργήνευε νὰ μὴν ἀλαφρώνουμε καὶ τὰς φορεσιὰς μᾶς, γιὰτί, κατὶ ἤξερε κ' ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶπε: Τίποτε δὲ μὲ μαράνε, τῆς ἀνοιχτῆς τὸ κρῦο.

Μιὰ χρονίᾳ, θυμοῦμαι, δὲν τὸ παραθέλαμε.

— Δὲ βαρεῖσαι, τῆς εἶπαμε, στὰ καλά καθόμμενα τώρα νὰ δέσωμε τὰ χέρια μας με τὰς κόκκινες κλωστῆς σου.

— Ἐλάτε, μᾶς εἶπε, καὶ θὰ σᾶς μολογήσω καὶ μιὰ ἱστορία γιὰ ἕνα μαρτίτσι.

— Ἄν εἶναι ἐτσι, τῆς ἀποκριθῆκαμε ὅλα μ' ἕνα στόμα, νὰ, Κυραμάνου, νὰ μᾶς δέσῃς καὶ τὰ δύο τὰ χέρια μας. Ἐλα τώρα, ἄρχινα.

— Ὅταν στεφανωθήκαμε με τὸν κικκοῦ σου, μᾶς εἶπε, ἡ πιθηρά μου κ' ἡ μάκω σου ἦταν χαροκαμένη. Ὅτ' εἶχε κλειστὸ χρόνος ποὺ εἶχε θάψῃ, ἢ ἀμοίρη, τῆ μοναθυγατέρῃ τῆς, τῆ μακαρισμένης Νίτσα τῆς, ἕνα κορίτσι δέκα πέντε χρονῶν. Ὁ πόνος τῆς βαστούσε ἀλλάρματος καὶ τὸ κλάψιμο παρακαίσιον καὶ σημεδιὰ κ' ἦν αὐτὸ καὶ βιάστηκε νὰ μὲ πάρῃ ὁ μακαρίτης γιὰ νὰ κάνω συντροφιά καὶ κρηγογῶν τῆς μάκω σου, καὶ ὅτε γάμο, κατὰ γραφτά, δὲν κάναμε σὰν πρῶτος ἔξοχον καὶ παιδιὰ ποὺ εἶμαστε.

Καὶ τί δὲν τῆς κάναμε τῆς μάκω σου νὰ τὴν παρηγοροῦμε, νὰ τῆς διωχνῶμε ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς κάθε θύμησῃ τῆς Νίτσα τῆς, νὰ τὴν ἐξαχλύζωμε σὰ μικρὸ παιδί; Ὅλα τοῦ κάκου πῆγαιναν. Αὐτῆ ὅλο καὶ φυλάγονταν μπροστὰ μας κ' ἔδανε τὰ δυνάττα τῆς νὰ κρατῆ κρυφὸ τὸν κακὸ τῆς μὰ τὸ καλὸν ἔβραζε, παιδιὰ μου, καὶ καρτερῶσε πότε θὰ λείπωμε ἀπὸ τὸ σπιτί

γιὰ νὰ τὸ στῶσῃ στὸ μυρολόγι, καὶ πότε πότε ἔφευγε τρεμάτῃ στὸ βαστικό, γιὰ νὰ πῆσῃ τοῦ πέθαντος ἀπάνω σὸ μνημα τῆς ἀξέχαστῆς κορῆς τῆς.

Μιὰ μίρα ἀνοιξιάτικη, ἐκεῖ ποὺ ἔμπαινε ὁ παπποῦ σου στὴν αὐλή μας δέκει τὴ μάνα τοῦ ἔαπλα σὰν πεθαμένη μπροστὰ στὴ θύρα τοῦ σπιτιοῦ. Βάνει τὰς φωνὰς ὁ μακαρίτης, ἀκούω κ' ἐγὼ καὶ κατατσακίζομαι ὅσο νὰ καταβῶ ἀπὸ τὸ σπῆν στὴν αὐλή. Ἦταν λιγθοβυσμένη ἡ ἀκαχρη. Τρομάξαμε νὰ τὴν ἀναφέρωμε με γερὰ με ζῶδια καὶ τριψίματα. Μιὰ ὥρα τὴν παλεύαμε καταγῆς ὅσο νὰ ρθῆ λίγο στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Τὴν ἀναβάζομε στὸ σπιτί, τὴν παίρνει ξεχωριστὰ ὁ γιός τῆς στὸ χειμωνιάτικο, καὶ κλαίμενος ὅπως ἦταν, πηγαίνει νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι.

Πιάνει τὸ χέρι τῆς, τί νὰ ἰδῆ; κρατοῖσε στὴν ἀπαλάμη τῆς, ἕνα παραλὸ πολυλομυσιμένο σχοινάκι.

— Τι εἶνε αὐτὸ, μάνα; τῆς λέει.

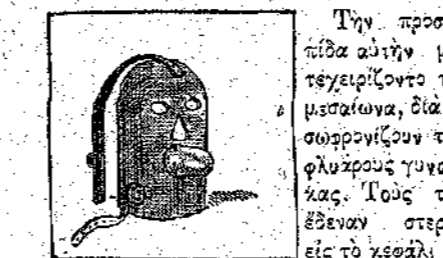
— Τὸ εἶνε αὐτὸ, μάνα; τῆς λέει.

Ψάρευμα με ὄκταπῶδι.

Ἦνας ψαράς, εἰς τὴν Βρετανίαν, ἐγύμνασεν ἕνα ὄκταπῶδι δια νὰ φερῆ εἰς τὸν ὄρμον τοῦ χωριοῦ του. Ἦ εἰδικότης του εἶνε ν' ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης διάφορα ἀντικείμενα ποὺ πιπτοῦν ἀπὸ τὰ πλοῖα: πιπτικά, ἀσχημικά, κτλ. Ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε γαληνεῖα, ὁ ψαράς, ἀπὸ τὴν βάρκαν του, βλέπει καθαρά εἰς τὸν πυθμένα καὶ ἅμα ἰδῆ κανὲν ἀντικείμενον ἀξίον ἀνελεύσεως, κατεβάζει τὸ ὄκταπῶδι τοῦ δεμένου μ' ἕνα σχοινί. Τὸ ὄκταπῶδι προσκόλλεται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τότε ὁ ψαράς τὸ ἀνεβάζει με τὴν κείαν του.

Διὰ τὰς φλυάρους.

Τὴν προσωπίδα αὐτὴν μετέχειζοντο τὸν μεσαιῶνα, διὰ νὰ σώφρονίζον τὰς φλυαροὺς γυναῖκας. Τοὺς τὴν ἔδεναν στερεὰ εἰς τὸ κεφάλι με λωρία καὶ λουκέτον κ' ἐπειδὴ εἰς τὴν θέσιν τοῦ στόματος ὑπῆρχεν ἕνας σωληνίσκος με βελόνες, ἀμα ἔκαμναν αἱ φλυαροὶ νὰ ὀμιλήσων, ἡ γλῶσσά των ἐτοιμαζότο καὶ ἠναγκάζοντο οὕτω νὰ σιωποῦν.

— Κρῖψε τὸ καὶδὶ μου, τὸ ἐρημο, καὶ μοῦ φανῆ ἡ ψυχὴ μου, τοῦ μουρμουρίζει. — Τι ἦταν αὐτὸ τὸ σχοινάκι, Κυραμάνου; τὴ ρωτήσαμε τότε κ' εἶπες.

— Τι νὰ ἦταν, παιδιὰ μου! Ἦταν τὸ μαρτίτσι τῆς Νίτσα τῆς. Τῆς τὸ εἶχε κλωσῆ ἡ δὺς ὕψῃ μάνα, μοναχῆ τῆς, τὴν πρωτομαρτιά, ἀπὸ δύο χρόνια μπροστύτερα πρὸ τὰ πρὸ διαλεγμένα γνέματα ποὺ τῆς κεντούσε τὴν προκάτα τῆς, καὶ φάνταζε, ὅπως μᾶς ἔλεγε ὕστερα, στὸ κάκαστρο χερσὶ τῆς σὰν ἀτίμητο βραχιόλι.

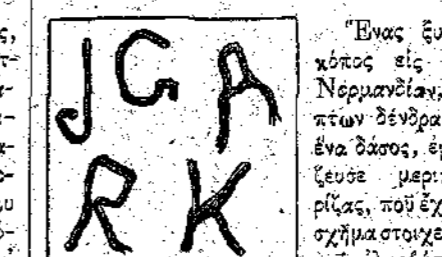
« Μὲ γὰ σου μὲ χαρὰ σου, Νίτσα μου, τῆς εἶπε ἐκεῖ ποὺ τῆς τὸ ἔδανε, καὶ σὰν ἐρθοῦν τὰ χειλιδῶνια, νὰ τὸ κρεμάσῃς τὸ μαρτίτσι σου στὴ σιδερεῖα τοῦ παραθυριοῦ μας γιὰ νὰ τὸ πάρῃ γιὰ τὴ φιλιά σου τὸ δικὸ μας χειλιδῶν, ποὺ ἔρχεται τὸ καιμένον καὶ μᾶς ξυπνάει καθὲ πρωὶ στὸ παραθύρι με τὸ λάλημά του. »

— Μὰ δὲ μᾶς εἶπες, Κυραμάνου, τῆς εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός μου, πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ μαρτίτσι στα χέρια τῆς μάκω σου.

— Τὸ εἶνε αὐτὸ, μάνα; τῆς λέει.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον ἀλφάβητον.

Ἦνας ξυλόκοπος εἰς τὴν Νορμανδίαν, κὸπτων δένδρα εἰς ἕνα δάσος, ἐμάζευσε μερικὰς ρίζας, ποὺ ἔχουν σχῆμα στοιχείων τοῦ ἀλφάβητου.

Ἀπὸ τὴν περίεργον αὐτὴν συλλογὴν, δημοσιεύομεν ἐδῶ ἐκ φωτογραφίας ἕνα J, ἕνα G, ἕνα A, ἕνα R καὶ ἕνα K.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Μὴν εἰδατε τὴ μαμμὰ μου;

β'.) Διὰ τὰς Γαλλομαθεῖς.

Ἐστιάη ὑπὸ τῆς Πριγκιπέσσης τῶν Ἀλλοακίων Ciel τοῖ le t' aide aidera

Νὰ μεταθεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθῆ ἕν γινωμικόν.

— Μὴ βιάζεσαι, τ' ἀπολογήθηκε ἡ Κυραμάνου, καὶ θὰ γερᾶς γρηγορὰ. Ἐστὶ βιάστηκε κ' ὁ παπποῦ σου καὶ ρώτησε τὴ μάνα σου καὶ γι' αὐτὸ γέρας ὁ μακαρίτης γρηγορώτερα ἀπὸ μένα καὶ μᾶς ἀφῖσε χρόνους.

— Ἐμένα μὲ φτάνει νὰ ζήσω ὅσο ἔζησε κ' ὁ παπποῦ μου, τῆς ξαναῖετε ὁ ἀδερφός μου, δὲ θέλω νὰ γίνω κορακοζῶντος καὶ βιάζομαι νὰ τὸ μάθω.

— Το κρῖμα στὸ λαμπρὸ σου, τοῦ λέει χαμογελοῦντας ἡ Κυραμάνου, θὰ σᾶς πῶ τί τ' ἀποκριθῆκε ἡ μάκω σου, σὰν τὴ ρώτησῃ ὁ παπποῦ σου.

— Αὐτὰς τὰς μέρας ποὺ ἦσαν τὰ χειλιδῶνια, παιδιὰ μου, τοῦ εἶπε, μοῦ ἔτρωγε μιὰ ἔχτρα κακὴ τὰ στήθεια μου γι' αὐτὸ τὸ χειλιδῶν ποὺ ἔρχεται καθὲ πρωὶ σὰν πρωτὰ στὸ παραθύρι μας καὶ κελαδᾷ. (Γιατί νὰ μὴ κιντᾶσῃ μιὰ φορὰ τὸ κακοροῦζικο ἀπὸ τὸ γιὰ καὶ νὰ ἰδῆ πῶς λείπει ἡ Νίτσα μου ἀπὸ μέσῃ;

(Ἔπεται τὸ τέλος) ADAM

γ'.) Παίγνιον

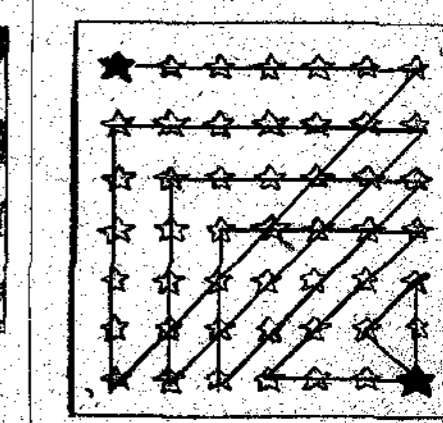
Ἐστιάη ὑπὸ τοῦ Θεόφαντος

A	MA	ΔΕΙΣ	KA	A	
KAY	AA	AA	AI	AN	ΣΟΣ
I	PA	ΠΕΙΣ	OY	I	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε ν' ἀποτελεσοῦν τὰ ὀνόματα πέντε μεγάλων ὀρέων τῆς γῆς.

Ἀπόφασις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλαδιου,--συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δι' ἀκλήπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 16ου φύλλου.

α'.) Ἰσοῦ πῶς διαγράφονται οἱ ἀστέρικοι με δεκαπέντε μόνον μολυβδῆς. — β'.) Donner l'aumone n'appauvrit personne. — γ'.) Ζάκυνθος, Κέρκυρα, Λέσβος, Σάμος, Χίος.

Τὸς τὸν Ὀδῆγον τοῦ Σελίσι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΜΤΩΝ Συνδρομῆ τοῦ, Καρ. Β

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

Ῥαφισομένην εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Συμμαχίαν... Ἡ βροχὰ ἦτο μαύρη καὶ σκοτεινὴ... Ὁ ἀνεμὸς ἐμυκάτο, καὶ ἀπαγερόν φύσημα...

καρδιά μου. Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἄλλαξα τόσο πολὺ; Ὁ! καὶ πολὺ φυσικό: Ἀγάπησά τὴν ἀγαθὰ πατρίδα μου καὶ τρέμα μόνο μὲ τὴ σκέψι διὸ δὲν θά τὴν ξαναδῶ.

Τραχημιώδης Φάλασσα

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ.

Δάφνες, σημάτες, χάρες γιορτῆ παντοῦ, σὲ κάθε μιὰ ἀκρῆ. Μὰ κάπου-κάπου ἕνα κρυφὸ πίκρας καὶ πόνου δάκρυ. Στάχτι τὰ λόγια, τὰ θυμῆρα, ἢ λάρψι, ἢ ἐμμορφία...

Δάφνες, σημάτες, χάρες γιορτῆ, νικῶν, σαλπίγγων φθόγγου. Νίκας παντοῦ, δόξες παντοῦ, μὰ κι' ὄχι Μεσολόγγι... Λάμπει πᾶν τὸ ἀστρὸ ἀνέπερο...

Τώρα; Ἀστραπὴ μ' ἐτύφλωσε. Μεσουρανεὶ ἀπ' τὸ μῆμα σὰν ἥλιος τᾶστρο. Σάρωσε τὰ μαύρα ὀστά τὸ κύμα... Καμπάνες, λόγχες, λαβάρια...

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πόσον ἀπαισιὰ μὲν ἐφάνη τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν πρωταγτικουσα! Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς καὶ ὁ λαμπρὸς τῆς ἥλιος μ' ἔκαναν ἔξω φρενῶν...

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τῆς προᾶλλες δύο γαλλικὰ πολεμικὰ κατέπλευσαν στὸ λιμάνι μας. Μιὰ Κυριακὴ, καλὴς τῆς ἡμέρας, ἤμουνοι καθ' ἀμηνὴν στὸ μπαλκόνι μᾶς...

Ἔνας μικρὸς περνοῦσε μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ μικρὸς, 7-8 χρονῶν παιδάκι, φοροῦσε ναυτικὰ καὶ στὸ ναυτικὸ του σκοῦφο, γιὰ μόνον στολίδι, ἦσαν ἡ μαγικὴ λέξις: «Ἀβέρωφ».

Ἐπέρασε ἀκατὰς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ ζωὴ μου δὲν μετεβλήθη διόλου. Συχνὰ καὶ τώρα θυμοῦμαι τὴ μελαγχολικὴ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην καὶ τὴν ἐπιθυμῶ...

Μεγάλη Καρδιά

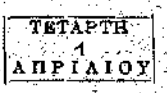
ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

— Ἀλήθεια! εἶπα τοῦ Τέλλον Ἄγρα, μιὰν ἡμέραν ποῦ ἐπηγαίναμε περὶπατον κοντοῦσι ἢ πρωταπρίαϊ! Τί φράσια ποῦ εἶνε νὰ παίζονται νόστιμα παιγνίδια...

— Ὁ μὰ αὐτὸ εἰς ἀνοησία. — Καὶ μεγάλη μάλιστα. Ἡ πρωταπρίαϊ ἦλθε. Καὶ ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦτο νὰ γελάσω τὸν Τέλλον Ἄγραν...

— Τώρα μόλις ἐφυγε. Ἄν τρέξω θά τὸν φθάσω. Καὶ τὸν εἶδα ξεκαρδιωμένος ἀπὸ τὸ παραθύρο, νὰ φεύγῃ μὲ δλην τὴν ταχύτητα τὸν ποδῶν του...

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ φυλλάδιο; — Νάτο. Ἄνδρα ἕνα φυλλάδιο μὲ ἕνα ἡμερολόγιον:

Ἄλλαξεν δὴα τὰ χρώματα τῆς Ἰοιδος. Τέλος, Ἄγρα(ι)ος, ἀπειλητικός, μὲ χαιρετῆ ψυχρῶς...

Καὶ ἐνῶ ἐρευνε, ἐσκεψθῆν, πόσον δύσκολον εἶνε νὰ λέγῃ κανεὶς, νᾶτι καὶ νὰ τὸ κάμῃη!...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλένη κρατεὶ μιὰν ὀμβρέλλαν καὶ λέγει: — Τί ἐλαφρὰ ποῦ εἶνε! Καὶ ὁ μικροῦλης Τοτός: — Περίεργη! Ἀμα τὴν παίρων ἐγὼ, γίνεται βαρεία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰλίας. Ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν Κουφινοκεφαλήν: — Τὸ κρεβδάτι μὲ πόσα ὄβητα γράφεται; Καὶ ὁ Κουφινοκέφαλος μετὰ σκέψιν: — Ἄν εἶνε γιὰ δύο ἀνθρώπους, μὲ δύο, ἂν εἶνε γιὰ ἕνα, μὲ ἕνα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ματωμένης Δόξης. Ἄλλαξεν δὴα τὰ χρώματα τῆς Ἰοιδος. Τέλος, Ἄγρα(ι)ος, ἀπειλητικός, μὲ χαιρετῆ ψυχρῶς...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 144

Δύοις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧσων θά δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1914

Ἀπὸ σημερον ἀρχίζει ὁ νέος 144 Διαγωνισμὸς πρὸς εὐθεσίαν τῶν Ἀσέων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χαρτοῦ, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὅσοι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ σταλοῦν 1 φράγκον, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιοῦτου Χάρτου τῶν λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτός τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, — τούτων θάρσιν, — καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλητα τῶν, οἱ μὴ ἐχοντες ψευδώνυμον, ἐπὶ τὸν ὄρον νὰ συνοδεύουν κατὰ τὸν ἑαυτοῦ μὲ ἕν δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐπίσης οἱ ἀρρασταὶ εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κατὰ τὸν ἑαυτοῦ μὲ γραμματόσημον εἰκοσάλεπτον.

Τοῦς λοιποῦς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, περὶ ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, ἰσατίλων κλπ. εὐρίσκατε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν δημοσιευμένον εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, (Καρ. Δ') καὶ πρέπει νὰ τοῦς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν.

Βραβεῖα θά ἀπονεμηθοῦν τὰ ἑξῆς διὰ τοῦς Μεγίστους Διαγωνισμοῦς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5^{ον} Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐδρηίδου τὴν 1ην Ἀπριλίου 1914.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητὰ μου παιδί. Στέλλω τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης εἰς ὄλας, καὶ εὐχομαι νὰ σὲ ὀδηγῇ καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάτου Σωτήρος, διὰ νὰ γίνετε καλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ικανοποιήσετε ὄλας τὰς ἐλπίδας τῶν γονέων σὲς καὶ τῆς Διαπλάσεως. Νὰ διδάσθῃτε μὲ ὕψιστον καὶ γαρὰν τὰς ἐφορτίαις τοῦ Πάσχα καὶ... νὰ μὴ παραμελήσετε καὶ τόσο πολὺ τὰ μαθήματά σας, διὰ νὰ μὴ σὲς φανοῦν πολὺ βαρεία αἰ μετὰ τὰς διακοπὰς ἡμερῶν τοῦ Σχολείου. Καὶ τοῦ χρόνου, καλὰ μου παιδί.

Φατοβόλε Ἦλω, εὐρίσκω ὄλας περιττὸν γάλλεξιν ἀπὸ τώρα τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἄφοῦ εἶσαι εἰς τὰς Ἀθῆνας, εἰσπορεὶς νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ παίρῃς διτὴ θέλησι; ἢ νὰ στέλλῃς ἕνα ἄνθρωπον μὲ τὰ χρήματα καὶ μὲ τὴν σημειωτικὴν. Βεβαίως, ἐν ἀνάγκῃ, ἐντός ἐπιστολῆς εἰμπορεὶς νὰ ἐσωκλείσεις τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας σου εἰς ἀσφράγιστα γραμματόσημα: ἀλλ' αὐτὰ εἶνε μιὰ εὐκολία μᾶλλον διὰ τοὺς ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν εὐρισκομένους, ποῦ δὲν εἰμποροῦν νὰ σταλοῦν πολὺ μικρὰ ποσὰ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφῃ τὸ Ἀπόδημα τῆς Πατρίδος: «Ἀπορούσα ἄλλοτε μὲ τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖός ἐμὲ ἐλάμβανε τὴν «Διάπλασιν», δὲν ἤθελε τίποτε, οὔτε νὰ φάγῃ, καὶ ἔλεγα μέσα μου: Τί ἀνόητος! τίσῃ νοστιμὰ εὐρίσκει ἕνα κομμάτι χαρτί, ὥστε νὰ τὰ πα-

ρατῆ γι' ἀγάπῃ του ὄλα;... Τώρα δὲμος ἐνόησα καὶ ἐγὼ καὶ ἐμὰι πρὸ ἀνυπόμονῃ καὶ ἀπ' αὐτὸν. Ἡ μεγαλήτερα μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ σὲ διδάξω καὶ ἡ εὐχαιρέτερα μου ἡμέρα ἐκείνη ποῦ ἐρχεται τὸ φῶλλον. Τί χάρῃ μοῦ ὄταν, καμμίαν φορᾶν, ποῦ τὸ δίδει ὁ γραμματοκομιστῆς, γωρὶ νὰ τὸ ἴδῃ ὁ ἀδελφός μου!... ἀλλ' αὐτὸ σπανίως συμβαίνει, διότι καὶ ἐκεῖνος καιροφυλάκει.»

Δὲν πρέπει νὰ κερτῆξῃς τὸν καθηγητὴν σου, Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου. Σὸς λέγει ὅτι δὲν ξέρεις τὸ μάθημα, — ἐνῶ τὸ ξέρεις, — διὰ νὰ τὸ μαθαίνῃ; Ἄλλοτε καλλίτερα. Ἄλ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΒΡΑΒΥΘΗ Α. ΣΠΟΥΡΓΙΤΟΥ ἐν Σάρω. Βραβεύθησεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζεζάνων Συρτανοῦ Παρθενιαγγελοῦ εἰς τὸν 13^{ον} Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσέων. (1^{ος} Διαπλάσιον 1913, σελίς 203)

Table with names and initials: ΠΗΜΑ, ΠΗΜΑ, ΗΜΑΡ, ΟΡ, ΜΑΡΧΗ, ΙΗ, ΑΡΗΣ, ΑΓΙΣ

Μὴ με ἀπομόνοι, νομίζω καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ «Κορὰ - Φροσύνη» τοῦ Βαλαμῆτου δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Ὅσον διὰ τὴν γλώσσαν ποῦ μεταφέρεται, νομίζω καὶ ἐγὼ ὅτι εἶνε καλλίτερα. Εἰς τὴν φιλολογίαν ἐπέταξε πᾶς ἡ μὸδα τοῦ ἀλληλοῦσι: ὄλοι, ποιηταὶ καὶ περὶγράφοι, γράφουσι τώρα ὄσον

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΞΕΠΛΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11^{ον} φύλλον, σελ. 91 προκηρῆξεν, οἱ μὲχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ε. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νόμι ἀνδραμῆται, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοιτες αὐτοῦς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ γωρασοῦν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὄλους μὰζι ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνασπον, τιμώμενον ἀκριχῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χωριστὰ ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὄλους μὰζι ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνασπον, τιμώμενον ἀκριχῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χωριστὰ ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μὰς. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτοῦν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

εμπροσθὸν ἀπλούτερα. Βεβαίως, εἰς τὰς ἑκ-
θέσεις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ μεταχειρῶσθε
τὴν γλῶσσαν ποῦ θέλει ὁ καθ' ἡγήγησθε
διδάξῃ: ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ Σχο-
λείου εἶνε νὰ μάθετε καὶ τὴν ἰσχυρίαν Ἑλ-
ληνικὴν. Εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. ἔχετε τὴν ἐλευθε-
ρίαν σας. Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι καὶ ἡ
ἀπλὴ γλῶσσα δὲν ἔχει τοὺς κινδύνους τῆς.
Ἰσχυρὴ γλῶσσα γὰρ κινδύνους.

Κυριατικὸσα Κωνσταντίνος, τὸ πρῶτον
ἐκείνο ποῦ εἶδε; εἰς τὸ ἴον φύλλον. Ἐλθε
τὴν 15 Ἰανουαρίου. Τώρα ἰσχυρὴ ἐν ἄλλο
πρῶτον, τὸ πρῶτον τοῦ Ἑσπαθώμα-
τος περὶ τοῦ ὁποῦο βλέπετε ὅπως εἶναι μίαν
σχητικὴν ὑπόμνησιν.

Ἐπειὶ ἐπιστολὰς μὲν ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἔβδομαδα καὶ οἱ ἔξῃ: Ναυτικοῦλα,
Προσφιλιῆς Ανάμνησις Ἀπυρὸς Νίση,
Φάω, Τόλης Σουβαλιῆς, Πυθαγόρας ὁ
Σάμιος, Ἐφθόρος Μυμιακός, Διδυμαῖος καὶ
Θάλασσα. Ἀλλὰ ποῦ τόπος πλῖον δι' ἐκτενεῖς
ἀπαντήσεις!

Πρόδρομα: — Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 21 τοῦ
9ου φύλλου Μ. Ἀγγελίαν περὶ τοῦ Συλ-
λόγου α' Ἑνωσεως, κατὰ λάθος ἐγράφη, ὅτι
τὸ Τελεσίλλα εἶνε ἀντιπροσωπεῖ τοῦ ἐν Πά-
ρῳ, ἐνθὲ εἰς ἐν Πάρῳ τῆς Κύπρου.

Ἡ Ἐυσεβίου Κ. Μαργαρίτης: — Μετὰ
βασιλεῖς λύπης ἔραθα τὸν ἴνατον τοῦ ἐν
Πλωμαρίου τῆς Μυτιλήνης παικιδὸ καὶ ἀγα-
πητοῦ μου φίλου Ἐυσεβίου Μαργαρίτη.
Ἦτο ἡλικίας 78 ἐτῶν, σεβασίμος καὶ εὐ-
πορὸς βιομηγάνος, διετέλει δὲ συνδραμητῆς
τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἰ-
δρύσεως τῆς μέγρι τῆς τελευταίας του πνο-
της. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔκαυ-
σε νάγκαλ ἑρμῆς τὸ περιοδικὸν μας, νὰ τὸ
ὑποστηρίξῃ, νὰ τὸ διαδίδῃ. Ἄν ἦτο μόνον
ὁ ἀρχαιότερος τῶν συνδραμητῶν μου, ἀλλὰ
καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους κ' ἐνθουσιω-
δεστέρους. Ἀγωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀγαθοῦ ἀν-
θρώπου καὶ πιστοῦ φίλου!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργάζονται: Διάφορα τοῦ Φαίδωντος, τοῦ
Σελιγαμένου Κλαυδίου, τοῦ Πόθου τῆς
Ρόδου, τοῦ Διδυμαίου, τοῦ Μεγάλου Ναπο-
λέοντος. — Μία πρόληψις τῆς Κυριακῆς
Ἀκτιῆς. — Ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τῆς Κυρια-
κῆς Μελίσης. — Τὸ πᾶθημα τοῦ μικροῦ τῆς
Ἡρώϊκῆς Σάμου. — Πῶς μεγαλοποιεῖται
τὰ πράγματα τῆς Τριφυλίας. — Ἀπὸ τοῦ
σολεῖου τῆς Ναυτικοῦλας. — Τὸ καλὸ παι-
δί τοῦ Μῆ με λησμονεῖ. — Αἱ πρῶται μου
φωτογραφίαι τῆς Ἀθῶν τῶν Σπεσῶν. —
Ἡ ἀπλὴ παχαλία τοῦ Τέλλου Ἄγρα. —
Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα, παίγνια διαφόρων.

Οὐδὲν ἀπαρρίπτεται αὐτὴν τὴν ἔβδομαδα.
Βέβαια ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιου-
σῶν ὅσα εἰς μίαν Σελίδα! Ἄπειτα, διὰ τὴν
ἄλλην, ὅς ἔλθουν ἄλλα. Ἐπιμένετε δὲν πρέ-
πει νὰ παραπονήσθε ὅτι δὲν δημοσιεῖονται
τὰ ἐγκυριμένα σας Ὅ κληρὸς ἀποφασίζει.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδῶνυμον ἐργάζεται ἡ ἀνεπιστοῦται,
ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοῦματος φ. 1.
Τὰ ἐγκριμένα ἢ ἀνεπιστοῦται ἰσχυρὸν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἄ-
νημον εἰς ἄγρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδῶνυμα: Ροδάσσα Ἀγγή, κ.
(Δ. Μ.) Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, ἀ. (Π. Κ.)
Μιὰ Μαργαρίτα, κ. (Ι. Σ.) Ὁραία Ῥόδος,
ἀ. (Δ. Κ.) Ἀθήνη Σουβλι, ἀ. (Γ. Κ.) Λο-
φροστεφῆς Ἡρως, ἀ. (Δ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδίας (0) με
Ἀθῶνα 1821—1912 καὶ Γαϊτανλιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Σιδηροῦν Προσώπιον, (τὰ ἔπαυον αὐτὰ εἰς
τὰ προηγούμενα φύλλα καὶ ὀ παραπέμω.)
Καινόμερις Ἀφροῆς (φιλῆσέ μου καὶ τὸν
ἀδελφούλη σου, ποῦ τοῦ ἄρσας τόσο ἡ κω-
μῆδι.) Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ (ναί, ἐπι-
ρεῖς νὰ στελεῖς; καὶ περισσότερα χροῖματα
εἰς γραμματόσημα.) Ἐλληνοπούλο τοῦ Αἰμιον
(τὰ ζητηθέντα ἔστειλῶν ὁ Ἀναγίας δὲν
θέλει νὰ δημοσιεύσῃ τὰς πολεμικὰς του ἐν-
τυπώσεις, διότι, λέγει, ἔχουν δημοσιευθῆ
πολλὰ ὑπομνήματα.) Τελεσίλλα (ἔστειλα ἑυ-
χαριστῶ δι' ὅσα φράσεις.) Μίλλοντα Ἐφευρή-
την (τὴν ἔστειλωσα ἔστειλα.) Δοφροστεφῆ
Στρατηλάτην (αἱ λύσεις τῶν Ἐβδ. Διαγω-
νισμῶν πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ δέκα λε-
πτά.) Ἀρισταῖδην Δ.Σ. (ἐυχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας μὴ πύσης.) Ἀστρον τῆς Ἐλευ-
θερίας (πολὺ καλὰ τὰ θεωρεῖ ὁ ἀδελφός σου
καὶ δὲν πιστεύει νὰ ξαναγελοῦσθῃ ν' ἀγοράσῃ
ἀπὸ αὐτὰ τὰ κρυπτογραφήματα.) Ἀμφιο-
σταϊκὸν Κῶνσταν (τὸ λάθος εὐνόητον, λέγει
ἕνας ἀστέρισκος) εἰς τὰς λύσεις τῶν Ἐβδ.
Διαγωνισμῶν ἐμπροσθὲν νὰ τίθεται τὸνομα
ἀλλὰ παντοῦ ἄλλου τὸ ψευδῶνυμον.) Ἐλλη-
νικὸν Μεγαλεῖον (εἶδες ποῦ τὸ ἐνόησας; ἄλ-
λην φερὰν νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃς τὰ στελλό-
μενα διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. πρέπει νὰ εἶνε προ-
τότυπα καὶ ὄχι ἀντιγραφαί.) Ἐκείσθητον
Βράχον (κατόπι τῶν ἐξηγησῶν ποῦ ἔδωσα,
ἔκρινα περττόν νὰ σταθῇ ἡ ἐπιστολή σου)
Ἀλαλία Ἰβρι, οἱ παλαῖοι τόμοι δὲν ὑπολογί-
ζονται εἰς τὸ ἔσπαθώμα διὰ νὰ δημοσιεύ-
ται τὸ ὄμμα εἰς τοὺς Ἀύτας, πρέπει νὰ ση-
μειώνεται μόνον αὐτὸ κάπως τῆς λύσεως,
ἵνε τοῦ ψευδῶνυμον.) Κυπριακὴν Μελίσιον
(ἔστειλα.) Αἰματοῦροστον Κύπρον (εὐχαρι-
στῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθώμα.) Σελιγαμένον
Κλαυδίου (εὐχόμεαι λοιπὸν νὰ προσδεσθῇ.)
Ἀφροῖστον Πέλαγος, Ἐρδοῖστον Ἀεροναύ-
την, Ἀφροῖστον Πέτῳ, Μέγαν Ναυτολόγια
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην
Ἀπριλίου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἰουλίου).

177. Δεξιγρῖφος

Ἐν ἐπίρημα τοῦ χρόνου
Μ' ἕνα ζῶον θι ἐνόησι,
Τῆς Ἀγρότου βασιλεῖα
Ἄπ' τὸν τάφῳ νὰ σκώσι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δοφροστεφῆς Σημιαῖς

178. Στοιχειδριγρῖφος

Ἐἰμι νῆτος τοῦ Αἰγαίου
Ἄν μ' ἀλλάξῃς ἐνὶ γράμμα,
Ἢς τὴν ἄνω Ἰταλίαν.
Νὰ κρυφῆς ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλληνοπονοφύλλου

179. Τονόγρῖφος

Ἀρχαῖος βασιλεῖος
Τὸν τόνον ἐν κινήσει,
Θὰ κάμῃς παραγρῖμα
Ῥῆμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ 21

180. Φερδῆν-Μίγδην

Κλλῖο νὲκ καὶ τὸς ριέξ,
Ἄρακ ἑλαδ καὶ ρακίεστ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρισκος τῆς Ἐλευθερίας

181. Ἐπιγραφῆ

ΝΕΚΙΑΙΟ
ΤΤΠΑΡΕΟ.
ΤΕΤ

Ζητεῖται ἡ ἀνέγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τριφυλίας

182. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελ. Ρωμ. Ἀυτοκράτορα
+ = Περσέσις
+ = Ρῆτωρ Ρωμαῖος.
+ = Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας
****+**** = Ἐπιστολή
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανόρη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14 - 27]

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[14 - 22]

Ὁ Συλλόγος «ΕΝΩΣΙΣ» εὐχαριστεῖ τοὺς
εὐγενεῖς ψυροφόρους, τοὺς ψηφισάντας
τοὺς ὑποψηφίους; αὐτοῦ καὶ τῶν συμμαχῶν
τοῦ Συλλόγου, παρακαλεῖ δὲ ὅπως ἔσται οἱ
νέοι τοῦ ὑποψηφίου τῆς Α' τριμηρίας τοῦ
1914, τόχως τῆς ἰδίας ὑποστηρίξεως.

[14 - 28]

Ἀστρο τοὺς ὑποψηφίους τῆς «ΕΝΩΣΕΩΣ»
ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣΑΣ
ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ

[14 - 24]

Ἐπὶ τῶν ὑποψηφίους τῶν
ΕΦΕΔΡΟΝ ΜΠΙΜΠΙΚΟΝ

[14 - 25]

Ἀρβύλα, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὄρατον
Ἀ κῶλλημα τοῦ τετάρτου μου φύλλου.
Διδυμαῖος.

[14 - 26]

Ἐπὶ τῶν ὑποψηφίους τοῦ ὑποψηφίου
ΦΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ
ὑποστηρίξεσθε μὲν ὑπὸ τοῦ πανσάρχου Συλ-
λόγου «ΚΡΗΤΗ».

[14 - 27]

ΑΦΡΟΕΣΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἰποψία Δημοψηφισματος.

[14 - 28]

Ἰποστηρίζομεν θερμῶς τὸν ἀγαπητὸ
ΝΑΥΑΡΧΟ ΜΙΑΟΥΗΝ

στὸ δημοψήφισμα τῶν ψευδῶνυμων.
Χάριον, Νόμφη τῆς Ἰωνίας, Ναυτάκι
τῆς Ἀέσου, Ἰάσ, Ἀῤῥα, Θεριαμβος τοῦ
Δικαίου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 135.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀγνή Σηλιοπούλου, Ἄγ. Γ. Κυμ-
πῶτος, Ν. Κ. Σπυροπούλος, Π. Ν. Μπατῆς, Κ.
Ν. Ἀλεβιζῆς, Δ. Σ. Βαλιάνος, Ἄγ. Δεσφέ-
της, Καρ. Τσονόπουλος, Κατῖνα Α. Χατζηπα-
ναγιῶτου, Ν. Σ. Κουταρβέλλης.
ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἡρώς τῆς Τριφυλίας
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διακόντης, Τρελλὴ Ναυ-
τοπούλα.

ΚΑΙΡΟΥ: Δοφροστεφῆς Στρατηλάτης.
ΚΑΛΑΜΡΝ: Δημ. Διον. Φωτοπούλος.
ΚΟΡΙΝΘΩΝ: Ἐφημιον Μεγαλεῖον
ΚΥΑΝΙΩΝ: Ἀλεξάνδρα Ν. Μόσχου (18.14)
Ν. Κορσῆς (18.14).

ΚΟΝΙΝΟΔΕΩΣ: Ροδωνιά, Ἐλιμονιάς, Π.
Ἐξακιστός.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σπλιβοῦδης.
ΠΑΤΡΩΝ Γιάω. Δ. Ἀλεξανδρόπουλος, Τριαντ.
Πολυζῶν.

ΡΑΧΩΝ: Νου. Παπαδόπουλος.
ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Ἐνδοῖτος Ἀεροναύτης (18)
ΣΑΜΟΥ: Ε. Καπνίος, Χ. Γεωργιάδης, Δ.
Σεργίης.

ΣΥΡΟΥ: Α. Δ. Σανθόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γεώργ. Π. Δουλοῦδος.
ΥΔΡΑΣ Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου, Ἀνδρ. Ζουγρῆτος
Ἄννα Π. Ζουγρῆτος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐεργετῶν ὁδῶν τὴν ἴσιν τὰ ὀνόματα
ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦσιον καὶ ἐκλερώθη-
σαν οἱ ἔξῃς ὀδοὶ ΤΡΙΑΝΤ. ΠΟΥΛΩΝΗΣ ἐν Πά-
ρῳ; καὶ Ε. ΚΑΠΝΙΑΣ ἐν Σάμῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνε-
ργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου.